

Forskarna måste krävas på bevis

22 december 2009 www.Journalisten.se

Visst älskar vi journalister katastrofer, men under klimatkonferensen i Köpenhamn är det som om katastrofjournalistiken exploderar. Krönikörer och reportrar överträffar varandra i sin iver att förklara varför det är så viktigt att något som kallas tvågradersmålet hålls.

Men vänta, det är väl inte alls säkert att jorden kommer att bli varmare överhuvudtaget? De senaste elva åren har ju jordens medeltemperatur inte ökat. Inte heller 2009 enligt preliminära siffror. Varför tror vi så blint på dessa matematiska modeller som vi inte begriper men som påstås kunna prognostisera hur klimatet ska bli i framtiden. De där modellerna har ju aldrig prövats mot verkligheten.

I hur många TV-program har vi inte sett söta isbjörnar irra runt på isflak med en voice-over i bakgrunden som berättar den sorgliga historien om att isen försvinner och isbjörnarna drunknar. Men hur sann är den berättelsen? När Al Gores rapport om smältande is och snö presenteras i Köpenhamn lägger SVTs Erika Bjerström pannan i bekymrade veck. Det står ju i rapporten att Arktis isar smälter i accelererande takt. Men det är ju bara att gå ut på nätet och titta på de satellitbilder över istäcket som tas varje dag (se länk). Isarna har växt så det knakar de senaste två åren. Det märkliga är att man fortsätter att publicera bilder på hur isen såg ut 2007. Som om ingenting hänt sedan dess?

Tittar man på de få temperaturdata som finns från områdena runt Arktis får man inte heller mycket stöd för hypotesen att det är den globala uppvärmningen som är orsaken. Det är bara att gå in på SMHIs hemsida och leta rätt på platser som Svalbard, Stykkisholmur och Godthåb. Temperaturerna längst uppe i norr har inte varit högre än på 30-talet. På vissa mätstationer var till och med 60-talet lika varmt (se länk).

Kan det finnas andra förklaringar till att isarna krympte under en period? Hur många av våra läsare och tittare har fått höra någonting om PDO? Bakom detta kryptiska namn döljer sig den havsström i norra delen av Stilla havet som med viss regelbundenhet ändrar riktning och börjar pumpa upp varmt vatten i Arktis bassäng. Sedan vänder den tillbaka och isarna börjar växa igen.

Allmänintresse?

Vad lär vi oss av detta? Kanske att vi måste vara lika ifrågasättande mot forskare som vi är mot politiker. Speciellt när det handlar om ett så politiserat och toppstyrt forskningsområde som klimatologi där den vetenskapliga debatten nästan havererat under trycket av kravet på konsensus.

Vi måste våga fråga vad forskarna stödjer sig på. Ofta får vi höra: "Nästan alla forskare är överens om att..."

Numera svarar jag alltid att det där att vara överens inte räcker som bevis.

Vetenskapliga tvister kan inte avgöras genom handuppräkning. I så fall hade Galileo Galileis världsbild aldrig haft en chans.

Nu har 140 klimatforskare, många av dem professorer från ansedda universitet, skrivit ett öppet brev till FN där de ifrågasätter det vetenskapliga underlaget för den klimatpolitik som nu diskuteras (se länk). Hur många tidningar har haft den nyheten? Kan vi verkligen vara säkra på att det är de 140 som är knäppgökarna?

Per-Axel Janzon
reporter på Utbildningsradion

Länkar:

<http://igloo.atmos.uiuc.edu/cgi-bin/test/print.sh?fm=08&fd=18&fy=2007&sm=08&sd=18&sy=2009>
http://www.smhi.se/hfa_coord/nordklim/old/rapport0900.pdf
<http://www.copenhagenclimatechallenge.org/>